

Бога въ мъжа. Учителътъ трѣбва да се стреми къмъ Божиата Мъдростъ, а ученикътъ — къмъ мъдростъта на Учителя си. Това подразбира правилни отношения между хората.

Въ съвременната наука се говори за издържане на трудноститѣ въ живота. Споредъ Дарвина, заprimѣръ, само онѣзи индивиди продължаватъ да съществуватъ, които могатъ да издържатъ на тежкитѣ условия, да се приспособяватъ къмъ тѣхъ. Този законъ се отнася за животнитѣ, но не и за хората. Той подразбира усъвършенствуване на типовеѣ, като се започне отъ най-низкитѣ и се стигне до най-високитѣ. За хората, обаче, съществува другъ законъ — законъ за жертвата. Човѣкъ може да се прояви въ жертвата. По това, именно, той се отличава отъ животнитѣ. Значи, животното се бори да преодолѣе условията; човѣкъ се жертвува, а свѣрховѣкътъ, Синътъ Божи полага душата си за приятелитѣ си, т. е. той служи на Бога. Да положишъ душата си за приятелитѣ си, това е извънъ закона за жертвата. Съвременниятъ човѣкъ е миналъ първата и втората фаза и е дошълъ вече до положението да положи душата си за приятелитѣ си. Тази е последната, третата фаза въ живота. За да преодолѣе всички мъчнотии въ живота, да дойде до третата фаза, човѣкъ трѣбва да бжде смѣлъ, решителенъ, никога и отъ нищо да се не обезсърдчава. Той трѣбва да има непреодолима вѣра и надежда; неговата вѣра трѣбва да бжде извънъ времето и пространството. Тази вѣра наричамъ вѣчна вѣра, т. е. вѣра, която никога не престава. И надеждата на човѣка трѣбва да бжде вѣчна, никога да не престава. Нѣкой казва: Азъ не вѣрвамъ, азъ се обезсърдчавамъ. — Това е вѣра въ време и пространство. Ние говоримъ за вѣра и надежда извънъ времето и пространството, дето живѣятъ съвършени същества, на които думата е законъ. Ако думитѣ на тия същества сж закони, какво ще кажете тогава за Бога? Когато Богъ каже или обещае нѣщо, думитѣ Му нѣматъ обратна сила, тѣ ще се реализиратъ, както сж казани. Външно, привидно, може да има измѣна и промѣна въ Божиитѣ думи и обещания, но това се дължи на нашитѣ субективни схващания.

Сега, ще предамъ на кратко единъ разказъ отъ книгата на Ведитѣ. Въ този разказъ се описва развитието, до което е достигнала индуската жена въ старитѣ времена още. Въ този разказъ не се говори за обикновена жена, но за жена отъ високо произхождение. Тази жена била княгиня